

WILLEM S LIJF

2012-06-24 17:56:23

Ik heb in het verleden al vaker georeerd dat de Nederlandse televisie terminaal ziek is. Het huidige omroepbestel komt enkel nog met uitgemolken knip- en plakwerk; geproduceerd zonder enige originaliteit. Ik ben dan ook geen liefhebber van het medium. Mijn programmakeuze is daarom zeer selectief en beperkt zich meestal tot actualiteiten of human interest op een van de publieke zenders. Met de commerciële bagger die het quasi gezellige RTL of de mislukte mongolenzender SBS dagelijks uitzenden, kan de gehele Nederlandse kust met anderhalve meter worden opgehoogd om zo de toekomstige dreigende stijging van het zeewaterspiegel voor eens en voor altijd het hoofd te bieden. Toch betrap ik me zelf af en toe kijkend naar de in problemen geraakte medemens die geen cent heeft te makken, in zijn jeugd voortdurend werd gepest of een uit de hand gelopen hobby heeft. Genieten van het leed van anderen is immers populair. Programmamakers spelen daar vervolgens maar al te graag, handig op in.

Zo zag ik afgelopen week de laatste tien minuten van het voor mij tot dan toe onbekende programma 'Dit Is Mijn Lijf'. Heb je een medisch probleem waar je erg mee zit? Schaam je je voor je aandoening? In 'Dit Is Mijn Lijf' geven huisartsen een consult waarbij ieder probleem bespreekbaar is! Zo zet RTL het programma in ieder geval in de markt. Laat ik het format in mijn eigen bewoordingen nuanceren: Mensen hebben een lichamelijke kwaal waarmee ze, uit schaamte, niet naar een huisarts durven. Ze kiezen er vervolgens voor het euvel primetime, onder het toezicht van pakweg een miljoen teeviekers, te bespreken met een vlot gecast acteur die moet doorgaan voor televisie-arts. Ben je dan gestoord? Juist, dan ben je gestoord! En RTL maakt daar vervolgens een zwaar gesponsord avondprogramma van. Zo word je naast je toastje brie, knabbelnootjes en roseetje ook gordelroos, steelwratten, lekkende borsten, schimmelinfecties en vaginale verzakkingen voorgeschoteld.

Plots komt Willem in beeld. (Ik noem hem gemakshalve even Willem omdat mij zijn echte naam na dit stukje horrorteevee begrijpelijkerwijs ontschoten is.) Willem lijkt een wat schuchtere dertiger, kijkt wat glazig uit zijn ogen en heeft een eigenaardig loopje. Willem neemt wat ongemakkelijk plaats in een geënceneerde setting die moet doorgaan voor huisartsenpraktijk. Wanneer de dienstdoende arts begint over een pijnlijk zitprobleem, wiebelt Willem opvallend ongeriefelijk op en neer op de tweezitter. Heb ik nog de mogelijkheid te zappen naar het Familiediner van de Evangelische Omroep op het andere net? Uit misplaatste nieuwsgierigheid wil ik toch wel even weten wat Willem dan wel mankeert. Het stukje teevee dat ik vervolgens krijg te zien, trekt dagen later nog als een onuitwisbare gebeurtenis aan mij voorbij. Wat is het probleem van Willem? Willem heeft last van aambeien. Willem heeft niet zo maar last van aambeien; Willem heeft heel erg veel last van aambeien. Pak een aambeien; vermenigvuldig die met een factor dertig en dan kom je redelijk in de buurt van de vlezige flappen die Willem uit zijn kontgat heeft hangen. Willem geeft in het gesprek uitgebreid uitleg over de moeilijkheidsgraad van zijn dagelijkse stoelgang waarop de arts hem voorstelt de aandoening eens nader te bekijken. Willem laat zonder enige gêne zijn broek zakken en buigt als een volleert prima ballerina voorover. Het zal toch niet?

Om het moment dat ik een ferme hap uit een geglazuurde donut neem komt het behaarde hol van Willem close-up in heigh definition breedbeeld onze woonkamer binnen. De korstige anus van Willem heeft iets weg van een verwaarloosde oorlogswond. Het lijkt wel of Willem is gaan zitten op een half ontplofte Iraakse clusterbom. Een tot bloei gekomen tulpenbollenveld in de Keukenhof is er niets tegen. Het sponsige ingewand dat zich in de afgelopen jaren eigenhandig een weg naar buiten heeft geduwd zou perfect passen in de wonderbaarlijke onderwater flora van de Great Barrier Reef voor de oostkust van Australië. Het is gadverdamme woensdagavond negen uur terwijl ik, happend in mijn donut, moet kijken naar de roze zuidvruchten die uit de probleemaars van Willem slingeren. Ik ben blij dat ik geen 3D kan ontvangen.

Zittend op de bank met het stukje donut gepauzeerd in mijn rechter wang, kijk ik mijn wederhelft vol verbazing aan. We vragen ons beiden af wat iemand bezielt om op deze manier zijn vijf minuten nationale bekendheid te krijgen. We doen ons uiterste best een bevattelijke reden te bedenken. Dat je je uitzichtloze familieruzie uitvecht onder leiding van knuffelneger John Williams kan ik ook nog inkomen. Het feit dat je vrijwillig voor lul gaat staan zwaaien in het achtergrondpubliek van weergoeroe Paulusma is ook nog acceptabel. Maar deze traumatische actie van Willem is voor mij onbegrijpelijk. Wel vraag ik me af of Willem zich realiseert dat hij morgen gewoon weer in de trein naar zijn werk moet. Willem bedenkt zich waarschijnlijk niet dat zijn gehavende krent morgen het gespreksonderwerp bij de koffieautomaat is. Natuurlijk gaat er vanavond al een zelfgebrand deeveedeetje onder vrienden en kennissen rond met dit anale probleem. Morgen wordt er op menige secretaressekamer op YouTube gezocht naar de imposant florerende poeperd van de tot nu toe zeer gewaarde collega.

Laat ik het probleem niet bagatelliseren. De opgezwollen truffelpaté van Willem zal beslist heel vervelend zijn, maar kan mij op deze tot nu toe aangename televisieavond aan mijn reet roesten. Ik kan niet anders dan concluderen dat radeloze Willem het slachtoffer is geworden van snelle programmamakers die geen enkele taboe schuwen ten behoeve van de kijkcijfers. Natuurlijk is het Willems eigen beslissing om zijn omvangrijke darmportier aan de gehele natie te etaleren, maar neem dit soort mensen alsjeblieft tegen zichzelf in bescherming.

Tot slot wordt Willem zonder duidelijke diagnose doorverwezen naar een chirurg die is gespecialiseerd in het laatste stukje van de endeldarm. De prijs die Willem voor dit simpele stukje openbaar advies betaald is echter onherstelbaar. Bij de volgende hap in mijn roze geglazuurde donut bespeur ik toch wat overeenkomsten tussen de Amerikaanse lekkernij en de net geshowde anuscomplicatie. Mij is de eetlust inmiddels vergaan en stop het gefrituurde broodje daarom snel terug in de plastic verpakking. Ik kan nog net de laatste tien minuten van het EO-Familiediner zien.